



מת (עכו) 337-03-25 - מוחמד סעדי נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

מ"ת 337-03-25 מדינת ישראל נ' סעדי
תיק חיצוני: 096278/2025

לפני כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

מבקש
נגד מוחמד סעדי

משיבה מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא כנגדו בתיק זה.
2. המבקש נעצר ביום 1.3.25 על ידי קצין משטרה, קודם להגשת כתב האישום. מעצרו הוארך על ידי בית המשפט וביום 3.3.35 הוגש כנגדו כתב אישום כמו גם בקשה למעצרו עד תום ההליכים.
3. ביום 9.3.25, בהסכמת הצדדים, הועבר המבקש למעצר באיזוק אלקטרוני, תחת פיקוחם של שני מפקחים. אחד התנאים שנקבעו במסגרת מעצרו באיזוק, היה צו עיכוב יציאה מהארץ.
4. בתיק העיקרי הגיע המבקש להסדר טיעון, אשר אושר ביום 9.4.25. במסגרת הסדר הטיעון, הורשע המבקש בשלושה כתבי אישום שצורפו בעבירות של נהיגה בפסילה, ונהיגה וללא ביטוח. במסגרת גזר הדין שניתן, נקבע כי המבקש ירצה, בין היתר, 9 חודשי מאסר בפועל, בעבודות שירות החל מיום 15.6.25. במסגרת גזר הדין נקבע כי התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטה מיום 9.3.25, בתיק המ.ת, למעט הסרת האיזוק, יישארו עד להתייבבותו של המבקש בפני הממונה.
5. המבקש מבקש כאמור לאפשר לו לצאת מהארץ קודם להתייבבותו בפני הממונה. לטענתו, מאז מעצרו המבקש לא הפר כל תנאי מהתנאים המגבילים שהוטלו עליו במסגרת המעצר, כיבד את החלטות בית המשפט והתייצב לדיונים בעניינו בליווי המפקחים. המבקש הביע חרטה כנה והבין את הפסול במעשיו והודה בהזדמנות הראשונה (יצוין כי טענה זו אינה נכונה היות והמבקש כפר בעובדות כתב האישום ורק בשלב מאוחר יותר חזר בו מכפירתו). המבקש נעדר עבר פלילי מכל



מין וסוג וזהו מעצרו הראשון הכולל מספר ימים בין כותלי הכלא. המבקש טען כי הינו אדם מוצלח, בעל עסק פרטי לתיקון ושיפור רכבי יוקרה, אשר הליך המעצר השפיע עליו נפשית קשות ולצורך כך מבקש לאפשר לו לצאת לבלות מספר ימים בחוץ לארץ (בשארם אל-שיך), כדי להירגע ולחזור באנרגיות חיוביות לריצוי עונש מאסרו.

6. המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי נוכח מסוכנותו של המבקש אין מקום להיעתר לבקשה. לטענתה, מדובר בתיק מעצר באיזוק על כל המשתמע בכך ולכן בקשה זו מנוגדת לדין ולפסיקה. בנוסף לטענתה, קיים חשש ממשי להתחמקות המבקש מהדין ושלא ישוב ארצה לרצות את עונשו.

7. ביום 26.5.25 התקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים. הצדדים השלימו טענותיהם.

8. אחת מטענותיו של המבקש בדיון כי יש להפריד בין הפסיקה המתייחסת לעבירות בתחום הפלילי, ביחס למתן אפשרות לנאשם לצאת מהארץ ובין עבירות תעבורה. עוד ביקש ב"כ המבקש להתייחס לנסיבות הספציפיות של תיק זה.

9. אין מקום להיעתר למבוקש.

10. פסק דינו המנחה של בית המשפט העליון בסוגיה זו, ע"פ 4301/15 יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל (נבו 6.8.2015) עסק בבקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגד המבקש, לאחר גזירת הדין ובעת שעוכב לטובת הערעור. לדברי המבקש, היה עליו לנסוע לארצות הברית לצורך קבלת טיפול רפואי דחוף ומציל חיים למחלת סרטן הערמונית שבה הוא חולה. נפסק כדלקמן:

"נקודת המוצא לדיון בבקשה שלפניי הינה כי הזכות לחופש תנועה היא זכות בעלת מעמד על של זכות חוקתית, בהיותה חוסה תחת הזכות לחירות שעוגנה זה מכבר בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (בש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 290 (1993); בש"פ 54747/14 מדינת ישראל נ' אוחנה, [פורסם בנבו] בפסקה 21 (28.8.2014), להלן: עניין אוחנה). ואולם מנגד, בנסיבות המקרה ניצב אינטרס ציבורי בעל מעמד רם לא פחות - שעניינו קיום ההליך הפלילי ותוצאותיו. האיזון בין זכותו של נאשם לחופש תנועה, לבין האינטרס הציבורי של הגנה על מערכת אכיפת החוק, נקבע בסעיף 48(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, המורה כדלקמן: "לא יצווה שופט על איסור יציאה מן הארץ, אלא אם כן נתקיימו שניים אלה: (1) קיימת אפשרות סבירה שהמשוחרר לא יתייצב לחקירה, לדיון במשפט או לנשיאת עונשו; (2) לא ניתן להבטיח את התייצבותו בהמצאת ערובה מתאימה, או בקביעת תנאי שחרור מתאימים." על יסוד האמור בסעיף זה, המבחן שהשתרש בפסיקה הוא קיומו של יסוד סביר לחשש כי יציאתו של נאשם מהארץ תסכל את ההליך המשפטי



נגדו. בעת הפעלת המבחן נהוג לתת את הדעת, בין היתר, לחומרה ולנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם או שהורשע בהן; לשלב שבו מצוי ההליך הפלילי; לחומרת העונש הצפוי; ולנסיבות אישיות של הנאשם (ראו: עניין אוחנה). 7. בנסיבות המקרה דנן, יש ליתן משקל רב לכך שהמבקש הורשע זה מכבר בדין ואף נגזר דינו - הגם שביצוע העונש מעוכב עד להכרעה בערעור שהגיש. המדובר באדם שאינו נהנה עוד מחזקת החפות, ובכגון דא כבר צוין כי "לדעתי מדיניות שיפוטית נכונה היא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) ב-בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בסעיף ז (23.8.2010)). אלא שלהבדיל מנסיבות המקרה שם, שבו דובר באדם שהורשע יחד עם אשתו לשעבר בביצוע שורה של מעשי התעללות ופגיעות מיניות מחרידות בבנם שהיה תינוק בן יומו, בענייננו הורשע המבקש בעבירות של הצעה ומתן שוחד ושיבוש הליכי משפט. מבלי להקל ראש בחומרתן של העבירות שבהן הורשע, נדמה לי כי אלה אינן מצדיקות כשהן לעצמן דחייה של בקשתו".

11. בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 1096/20 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 6.5.2021) - קבע כבוד השופט ע' פוגלמן לעניין בקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ, כדלקמן:

"נקודת המוצא היא כי מקום שבו אדם הורשע בדין לא עומדת לו עוד חזקת החפות ועליו להתחיל לרצות את עונשו (ראו, מני רבים, ע"פ 2832/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.5.2021) [פורסם בנבו]). במקרים המתאימים, על מנת לא לפגוע במימושה המעשי של זכות הערעור, תתאפשר דחיית ביצוע העונש (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) (2000) 241). חרף האמור, אין משמעותה של דחיית העונש כי מי שהורשע יוכל להמשיך בשגרת חייו ומשכך נקבע "שיציאתו את הארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במצבים 'חריגים ומיוחדים' שבהם נמצא צורך 'אישי-אנושי' מיוחד [...]. מדובר בעניינים דחופים ביותר, בעיקר בנושאים רפואיים [...]" (ע"פ 388/17 שטרם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.3.2017) [פורסם בנבו] (להלן: עניין שטרם); ע"פ 2452/16 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.9.2016) [פורסם בנבו]). עוד נקבע כי הגבלת היציאה מהארץ בשלב זה לא נוגעת אך לחשש מפני הימלטות אלא גם לאמון הבסיסי בהליך הפלילי ולמשמעות הערכית והמעשית של הכרעת דין מרשיעה (ע"פ 5685/19 קנפלמכר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (19.9.2019) [פורסם בנבו]; עניין שטרם, פסקה 15)".

12. בהחלטה שניתנה לאחרונה, נדחתה בקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ על ידי בית המשפט העליון (ע"פ 3184/24 מדינת ישראל נ' אמל מלאק (נבו 4.6.2024). כבוד השופט א' שטיין קבע בהחלטה עניינית, כי:



"1. נסיעה לחו"ל של נאשם אשר נמצא חייב בדינו ונדון למאסר לריצוי בפועל אינה מתאפשרת בפרק-הזמן שלפני כניסתו לכלא, אלא במקרים נדירים ממש, ומטעמים מיוחדים, כדי למלא צרכים חריגים ודחופים (ראו: ע"פ 4301/15 פינטו נ' מדינת ישראל (6.8.2015); ע"פ 2693/22 פינטו נ' מדינת ישראל פסקה 6 להחלטת השופטת רונן והאסמכתאות שם (27.3.2023); וכן ע"פ 1096/20 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 5 להחלטת השופט פוגלמן והאסמכתאות שם (6.5.2021)). 2. שהות בדובאי לרגל חג במשך שבוע ימים אינה בגדר צורך חריג ודחוף. 3. הבקשה נדחית אפוא ללא צורך בדיון במעמד הצדדים."

13. הפסיקה קובעת באופן חד משמעי כי רק במקרים חריגים ונדירים תתאפשר יציאת נאשם מהארץ, לאחר שנגזר דינו וטרם החל בריצוי מאסרו, בין בפועל ובין בביצוע עבודות שירות.

14. אפשרתי לצדדים להגיש פסיקה מתאימה בסיומו של הדיון, עד לרגע כתיבת החלטתי זו, לא הוגשה כל פסיקה מטעם הצדדים. עיינתי אני בפסיקה רלוונטית מתחום התעבורה ולא מצאתי פסיקה הקובעת כי בעבירות תעבורה יש להקל עם מי שמבקש לצאת את הארץ, בסיום ההליכים כנגדו וטרם תחילת מאסרו או מאסרו בעבודות שירות, זאת למרות טענות ב"כ המבקש.

15. מקרה של יציאה מהארץ לצורך התאווורות, אינו בבחינת מקרה חריג ונדיר שיש לאפשר את ביטול צו העיכוב היציאה מהארץ. גם הטענה כי למבקש נסיבות מיוחדות לא נתמכה בדבר. העובדה כי היה נתון במעצר באיזוק, כי לא עבד, כי עברה עליו תקופה קשה עקב זאת, אינה בבחינת נסיבות מיוחדות וחריגות שיש בה לאפשר יציאה מן הארץ, כאשר דינו של המבקש נגזר והוא אמור להתחיל לרצות עונש של מאסר בעבודות שירות.

16. הבקשה, כאמור, נדחית.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשפ"ה, 26 מאי 2025, בהעדר הצדדים.